

A close-up photograph of a woman's face submerged in water. Her eyes are closed, and her expression is serene. The water is dark, and there are many bright green leaves floating around her, some near her face. The lighting is soft, highlighting the texture of the water and the vibrant green of the leaves.

zasluhuje
zemřít

LISA JACKSON

zasluhuje
zemřít

LISA JACKSON

2017

Copyright © 2014 by Lisa Jackson
Translation © 2017 by Jakub Volný

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu DESERVES TO DIE,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2014,
přeložil Jakub Volný
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2017

ISBN 978-80-7498-198-2

Prolog

Louisianské močály

Říjen

Nebyla definitivně mrtvá.

I když to vypadalo, že se na noční oblohu dívá mrtvýmá očima, pořád mělce dýchala. Srdce jí ještě slabě tlouklo, jak tak na břiše ležela na celtě. Stále žila, i když ji od setkání s chmurným sekáčem dělil jen kousek... jen pár sekund! A to je dobře, pomyslel si. Už nikdy si nebude nikoho dobírat ani se nikomu posmívat. Ta už se nikdy ani neušklíbne. Byla v bezvědomí. Od překročení hranice, odkud není návratu, ji dělil jen maličký kousíček. Ležela nehybně na provlhlém břehu močálu. Byla to snadná oběť.

Krčil se nad ní a usmíval se při představě její absolutní nemohoucnosti a zranitelnosti. Kdyby chtěl, jednoduše by jí mohl podříznout hrdlo a dívat se, jak jí krev stéká v pramíncích po groteskním úsměvu, který by jí vyřezal ostrším nožem do bělostného masa.

LISA JACKSON

Přemýšlel, že by svůj čin dokonal štíhlým vystřelovákem, který cítil v kapse.

Ale ne. Už tak byla smrti příliš blízko a on si pro ni chystal jiný, mnohem intimnější způsob zabití.

Sotva tři metry od něj cosi skočilo do temné vody. Ropucha? Možná... Na každý pád mu připomněla, že by se měl vrátit k práci. Nezbyvalo mu už mnoho času. Na oblohu pomalu šplhal měsíc v úplňku a vrhal pruhy stříbrného světla mezi cypřiše s bílou kůrou, jejichž kořeny byly obnažené a z jejichž větví visely nad černou vodu chuchvalce tilandsie. Cvrčci hlasitě vrzali, ryby skákaly nad hladinu a voda pokojně šplouchala o břeh odlehlé části Louisiany.

Na obočí se mu perlily krůpěje potu, které mu stékaly po obličejí a spojovaly se do slaných potůčků kapajících přes rty na nehybné tělo. Chytil ji za levou ruku a bez sebemenší námahy jí roztáhl prsty. V bledém měsíčním světle se zaleskly starožitné diamanty a jejich třpyt jako by se mu vysmíval. Co všechno tyto chladné kameny znamenaly, pomyslel si. Slavnostně vyřčené sliby, tajemství, která ukrývaly...

Při pohledu na drahokamy se ho zmocnil temný hluboký vztek. Volnou rukou vytáhl z kapsy štíhlý otevírací nůž a automatickým pohybem obnažil jeho čepel. I od ní se odrážel měsíční svit. Bez dalšího otálení se pustil do práce. Znovu jí roztáhl prsty a pak jí rychle a téměř bez námahy uřízl prst v kloubu.

Sotva se zachvěla.

Z nevhledného pahýlu proudila krev, když z něj prsten stahoval, cítil ale příjemný pocit uspokojení z dobře odvedené práce.

Narovnal se a shlédl na ni. Byla z ní skoro mrtvola, její

lehounké šaty se změnil v odporný cár, nádherná tvář byla odsouzena k smrti.

V dlani mu ležel její prst, prsten nyní patřil jemu.

Prvotřídní diamanty.

Tak snadno je šlo sundat.

A přivlastnit si je...

Spokojeně vydechl, kopl do těla a sledoval, jak se kutálí z krátkého břehu. Pak s tichým žbluňknutím spadlo do temné vody. Tam chvíli nehybně leželo, než ho zachytil pomalý proud, který ho pozvolna unášel z dohledu.

„Šťastnou plavbu,“ zašeptal.

Několikrát se zhluboka nadechl, otřel si čelo a schoval svůj poklad do kapsy. Když se vzápětí otočil zády k hustému listoví, dolehl k jeho uším skrz hlasitý chór cvrčků a ropuch další zvuk. Tiché výhrůžné šplouchnutí, které mohlo znamenat jediné: velkého plaza, co vklouzl do vody.

Skvělé, pomyslel si a představil si obávaného dravce, jak bezhlesně plave pod vodou. Usmál se a dál spěchal ke schovanému vozu. Věděl, že si na ní zanedlouho smlsne aligátor.

Vzápětí se také ozvalo hlasité šplouchnutí, které vystřídalo zběsilejší víření ve vodě. Zahlédl ještě bílé tělo na hladině, když se aligátor při útoku otočil a zabořil do ženského těla zuby. A pak ji už svěráku podobné čelisti stáhly pod hladinu a vyrazily jí z těla poslední zbytky vzduchu.

O sekundu později nastalo opět ticho. Neslyšel nic a aligátorův útok dosvědčovaly jen vlnky, které běžely po hladině. Brzy se opět rozezněl chór hmyzu, který na tu chvíli ustal.

Příznačný konec, napadlo ho. K takové děvce nevěrné se skvěle hodí.

Kapitola 1

Medvědí Brod, Montana

Leden

Tohle musí být ono.

Jessica Williamsová se zadívala na polorozpadlou chajdu a s námahou polkla. Ano, doufala, že najde místo na samotě, kde bude moci spokojeně žít bez dotěrných pohledů zvidavých sousedů, ale tahle chata pojem *rustikální* daleko překračovala. Střechu pokrývaly polštářky mechu, veranda se propadala, okapy byly zrezivělé. Alespoň že okna nebyla zatlučena prkny, a dokonce viděla cosi jako garáž. Všechno nyní ale bylo zasypano téměř třiceti čísly sněhu. Upřímně pochybovala, že chata disponuje ústředním topením. Kdyby očekávala ráj na zemi, byla by zklamaná.

To bylo špatné.

Alespoň na určitou dobu se tohle drobné, osmdesát let staré staveníčko nacházející se hluboko v lesích pohoří Bitterroot stane jejím domovem, ať se jí to líbí nebo ne.

„*Nelíbí*,“ pomyslela si, když skočila do bělostného sněhu z kabiny svého staříčkého SUV, chevroletu, který měl na tachometru už více než tři sta tisíc kilometrů. Vzduch byl čistý a studený, sníh na povrchu namrzl a další už nepadal. Posledních osmdesát kilometrů její dlouhé cesty blikala kontrolka motoru starého tahoe, ona to však ignorovala a jen se modlila, aby se na místo dostala, než se ten starý krám začne přehřívat, nebo dokonce klekne úplně. K cíli dorazila po téměř šedesáti hodinách namáhavé cesty, kdy přežívala jen díky energetickým tyčinkám, tortillovým chipsům, Red Bullu a balené vodě. Byla k smrti unavená, ale zastavit nemohla. Ještě ne.

Ohlédla se za svůj vůz k místu, kterému jen s velkou nadávkou mohla říkat příjezdová cesta. Vlastně to byla pěšina mezi stromy, která byla právě tak široká na to, aby se na ni vešlo auto. Jednotlivou sněhovou pokrývku narušovala jen dvojice stop po pneumatikách, což byl jediný důkaz, že chatu někdo obývá.

Jessica Williamsová, připomněla si. *Ta tady bydlí. Jessica Williamsová je nyní tvoje jméno.* Moc se jí ale nezamlouvalo. Bylo jako hrubý kabát, který ji štípal na holé kůži, ale musela ho chtě nechtě nosit.

Ještě než začala vykládat, vkročila do neporušeného sněhu, došla až k polorozpadlé verandě a vystoupala po dvou schůdcích. Na verandě ležela několikacentimetrová vrstvička nafoukaného sněhu, z níž vykukovaly zčernalé uschlé listy.

Vsunula klíč do zámku. Kdyby byl zarezlý, jak se obávala, měla by velký problém. *Ještě větší problém*, připomněla si v duchu. Klíč zkusila, ten se ale v zámku zasekl a nešlo s ním hnout. Začala jím rychle lomcovat. „No tak, no tak,“ šeptala

LISA JACKSON

a vzrušený dech se na studeném vzduchu měnil v obláčky páry.

Tuto chatu koupila přes internet a s majitelem, který bydlel v jiném státě, uzavřela jen jednoduchou smlouvu. Zaplatila mu předem v hotovosti, otázky omezila na základní minimum. Nyní jen doufala, že prodejce dodrží svou část dohody.

Naposledy se ze všech sil pokusila otočit klíčem. Zámek našťestí povolil a jí se podařilo dveře otevřít.

„Ach jo,“ vydechla, když se podívala dovnitř. Stiskla vypínač hned za dveřmi, ale nic se nerozsvítilo. Vrátila se do SUV pro baterku a kufr na kolečkách, které jí byly ve sněhu zcela k ničemu. Dovlekla kufr zpět na verandu a otevřela dveře. Zapnula baterku a přejela kuželem světla po vnitřku chaty, kde to vypadalo, jako by tam nikdo nebyl minimálně deset let. Ve vzduchu cítila zatuchlinu a prach. Namířila baterku na staré dvojkřeslo s vybledlými neforemnými polštáři a odřeným dřevěným rámem. Před ním stál konferenční stolek. Povšimla si dále houpacího křesla se zcela zničeným polstrováním, které stálo vedle kamenného krbu, na jehož komíně určitě v létě hnízdili ptáci. Kouřovod bude nejspíš ucpaný hnízdý a na netopýry nechtěla raději ani pomyslet.

„Sen každého kutila,“ pronesla nahlas. V tomhle ohledu tedy inzerát nelhal. I popisek „Ráj skutečného lovce“ byl docela přesný. Chata i její okolí byly ve zbědovaném stavu. Podle toho, čeho si stačila všimnout, byly jejími jedinými obyvateli posledních iks let jen myši a další podobná havěť, a tak trochu se obávala, že až v kuchyni otevře linku, vyskočí na ni mýval nebo něco ještě horšího.

V tomto bodě se však mýlila, jelikož v kuchyni žádná

linka nebyla. Vybavení sestávalo ze stolu stojícího vedle staříčkových kamen na dřevo a prázdného místa, kde se dříve nejspíš nacházela lednička. Kompletní vybavení domácnosti, které inzerát sliboval, zkrátka chybělo. Požadovala jen tekoucí vodu, elektřinu, odpadovou rouru a mobilní síť, v ideálním případě s internetem. Nyní se zdálo, že z těchto základních vymožeností moderního světa nebude mít nic.

„Nádhera.“ Připomněla si však, že ta nejdůležitější vlastnost a zásadní požadavek byla odlehlost, a té se jí dostalo měrou vrchovatou. „Paráda,“ vydechla zklamaně, ale zarazila se.

Zkusila záchod. Samozřejmě nešel spláchnout, ale když pod nádržku zkusmo otočila několika ventily, voda začala téct. To bylo dobré znamení. Bála se, že trubky prorezaly nebo zmrzly. „Zázraky se tedy přece jen dějí.“ Znovu zkusila spláchnout a voda poslušně sklouzla flekatým špinavým potrubím přímo do mísy. Fungovalo to. A fungovala i baterie nad umyvadlem, byť byla voda studená jako led.

To prozatím stačí.

Prohlédla si i zbytek chaty, který sestával z kuchyně, ložnice, koupelny a stísněného podkroví pod prověšenou střechou. Zadní veranda nabízela výhled na potůček klikatící se mezi jedlovci a jedlemi, které lemovaly jeho břeh. Byl téměř zamrzlý a jen drobná mezírka uprostřed prozrazovala, že v něm nějaká voda teče.

V chatě neviděla nic, co by napovídalo, že v ní je ústřední topení s kotlem. Našla jen kerosenový teplomet a samozřejmě krb z říčního kamene s řádně očouzeným ohništěm. „Domove, sladký domove,“ pomyslela si když prošla vnitřkem opět ven. Potřebovala vynést věci z tahoe, uklidit, zatopit a zkusit se nachystat na noc.

LISA JACKSON

Když vyšla na verandu, povšimla si, že se pomalu začíná smrákat a po malé mýtině se rozeběhly dlouhé stíny. Z oblohy se pomalu začaly snášet vločky a zakrývat dvojitou stopu, kterou její vůz vytvořil, když dobrých třicet kilometrů od sud sjela z hlavní cesty a začala šplhat mezi kopce v blízkosti Medvědího Brodu.

Výborně.

Tady budu určitě v bezpečí, pomyslela si a přejela pohledem po okolních lesích. Tady ji nemůže najít. Určitě ne. Dokonale za sebou zametla stopy. Znovu se zadívala na koleje, které její SUV vytvořilo ve sněhu. Najednou měla pocit, jako by to byly velké červené šipky ukazující přímo k jejímu novému útočišti. A co hůř, celou dobu měla dojem, jako by ji někdo sledoval, i když ve zpětném zrcátku neviděla žádný vůz několik kilometrů daleko.

Jak se nad zasněženou krajinou začala snášet noc, do srdce jí vstoupila paranoia. Pořád měla pocit, jako by jen krůček za ní někdo byl. A ten někdo byl připravený kdykoliv udeřit a podříznout jí hrdlo. Mimoděk si sáhla na krk a připomněla si, že v Medvědíh Brodě má přátele, na které se může spolehnout.

A co si asi tak počnou, když tě najde? Nemůžou tě zachránit, Jessico, a ty to víš. Nikdo tě nezachrání.

Zmocnila se jí beznaděj. Krajinou se rozeběhl poryv studeného větru, který rozkomíhal větve stromů a zavířil kolem tenkých stěn staříčké chaty.

Seber se! Ochránci práva v Medvědíh Brodě prý jsou úplně jiní, než na jaké je zvyklá. A šerifa považovala za rozumného muže s pevnými zásadami a schopností oddělit fakta od báchorek.

Dan Grayson jí určitě pomůže.

Bude muset.

Zatnula zuby a pokusila se zahnat obavy. Jessica si z auta vyndala spací pytel, polštář, batoh, prázdnou termosku a lahev s vodou, která se s půlkou sáčku sušeného masa a hnědnoucím banánem měla stát její večeří. Zadívala se zamyšleně do obývacího pokoje a hledala skrýše. V zadním rohu krbu byl větrací otvor, který k ohništi pouštěl vzduch, když se otevřel. Tento prostor by mohla využít jako úkryt pro předměty, které chtěla mít v bezpečí a nemusela je mít nutně po ruce. Kdyby ji chtěl někdo vyloupit, mohla by takhle skrýš fungovat jako návnada. Sem schová sadu falešných dokladů, které používala v Denveru. Ale to jí nestačilo. Rozhlédla se po dalších možnostech úkrytu a nakonec se rozhodla, že nejlépe udělá, když odstraní část obvodové lišty, vydlabe do dřevěné stěny díru a pak lištu zase vrátí na místo. Do vzniklého úkrytu schová další dokumenty a peníze, které si chtěla nechat stranou. Následující hodinu proto strávila skrčená u vestavěné knihovny. Jakmile vydlabala dostatečně velkou dutinu, nacpala do ní dokumenty i peníze a vrátila lištu na místo.

Připomněla si své zbraně. Malý vystřelovací nůž, který jí skvěle padl do ruky, nosovala v podprsence přes den a v rukávu v noci, a pistoli. Tu vozila pod sedadlem SUV a před spaním si ji ukládala pod polštář. To není zrovna originální, pomyslela si. Tu drobnou pistolku ale chtěla mít co nejbližší u sebe, aby po ní mohla kdykoliv sáhnout, kdyby se chtěl někdo dostat dovnitř.

Při tom pomyšlení se jí rozbušilo srdce.

Dokázala by to vůbec?

Dokázala by zmáčknot spoušť?

LISA JACKSON

Zabít člověka?

Rozhodně ano! Živě si ho znovu vybavila. Tu jeho krutost, radost, jaká z něj číselala, když ji mučil. Kdyby měla toho hajzla odprásknout, neváhala by ani vteřinku.

Když schovala malou Kel-Tec P-32 pod polštář, pomalu vydechla a nachystala si skromnou večeři.

Dobrou chuť, popřála si v duchu, oloupala banán a otevřela lahev vody. Rozbalila si spací pytel na stařícké dvojčesklo, pořádně se napila vody a podívala se na mobil. Signál tu byl, takže se jí možná nakonec podaří připojit k internetu. Ale ne dnes večer. Ne. Pečlivě zkontrolovala, jestli u sebe v chatě nezavřela i nějaké nechtěné zvíře, zamkla, dvakrát si kousla do banánu, lehla si na improvizované lůžko, a jak se vítr z hor opřel do chatrné chaty, pomyslela si, že tady asi nikdy neusne.

Do dvou minut spala jako zabitá.

Detektiv Selena Alvarezová v duchu pronesla jednu z modliteb, které se naučila na hodinách katechismu, pak věnovala Bohu osobní prosbu, aby ušetřil život Dana Graysona, který ležel v kómatu na nemocničním lůžku. Měl k sobě připevněné různé hadičky a drátky, monitory neustále zobrazovaly jeho životní funkce, pokoj, kde hlavní roli hrála účelnost, byl dokonale sterilní. Vysoké tělo šerifa okresu Pinewood se na lůžko sotva vešlo. Dan Grayson byl jedním z nejlepších lidí, jaké Alvarezová v životě potkala, kdysi si dokonce namlouvala, že je do něj zamilovaná. Ale osoba, která ležela pod bělostnou a lehce pomačkanou přikrývkou, byla jen slupkou muže, kterého si pamatovala jako skvělého policistu s obrovským množstvím energie a pomalou mlu-

vou, jemuž se v očích třpytily jiskřičky, kdykoliv ho něco pobavilo, nebo je potáhly temné mraky, když zvažněl. Jeho pleť měla ve světle zářivek nepřirozený šedavý odstín, prokvetlý knír mu nikdo nezastříhával, dýchal s obtížemi.

Špičkami prstů se dotkla jeho nehybné ruky, jako by ho chtěla silou vůle přimět otevřít oči. Přála si, aby toho dne nevyšel ze své chaty a nestal se terčem šíleného vraha. Toho hajzla, který Graysona postřelil, zatkli a strčili za mříže. Nyní je obviněný z celé řady kriminálních činů, včetně vraždy a pokusu o vraždu, a čeká na soud.

„Shnij v base,“ zašeptala. Stáhlo se jí hrdlo a v duchu si vyčínila. Měla ve zvyku dokonale ovládat emoce.

„Mrcha studená,“ ozvalo se z jídelny kanceláře šerifa. Byl to strážník Pete Watershed, který obhroublé vtípky doslova sypal z rukávu a považoval se za znalce opačného pohlaví.

„V žilách jí místo krve koluje led,“ dodal staniční šašek Connors a věnoval Alvarezové potutelný pohled, jako by doufal, že ho neslyšela.

Ona ho však slyšela velmi dobře a odsekla: „Lepší než dvojitý gen I. Ten, co způsobuje impotenci a idiocii.“ Pak si v duchu vynadala, protože se jen výjimečně nechala vyprovokovat a byla hrdá na to, že je vždy nad věcí a v klidu. Connors ji ale občas dokázal pořádně vytočit.

Muž, který ležel naproti ní na nemocničním lůžku, byl jeho přesný opak. Dan Grayson patřil mezi ty nejlepsi.

Zadávala se oknem do poklidné zimní noci. Z nebe soustavně padal sníh a pokrýval parkoviště i několik aut stojících pod vysokými bezpečnostními lampami. Věřila, že je Grayson v bezpečí, nevěděla však, zda přežije. Povzdychla si, sklonila se a letmo šerifa políbila na chladnou tvář. I když

LISA JACKSON

milovala jiného muže, kterého by si ráda jednoho dne vzala, část jejího srdce bude vždy patřit tomuto člověku, který ji naučil pokoře, trpělivosti a empatii.

Pak pokoj rychle opustila a na chodbě kývla na sestru, která měla noční směnu a otevřela jí elektronicky ovládané dveře. Když se od sebe obě křídla odsunula, stál naproti ní Dylan O'Keefe s chápajícím výrazem ve tváři. Byl to muž, který do jejího života střídavě vstupoval a zase z něj odcházel, byl to muž, kterého milovala.

„Jak je mu?“ zeptal se O'Keefe. Moc dobře věděl, co Alvarezová ke svému šéfovi cítí. Jeho pronikavé šedé oči byly plné starostí.

„Nevypadá to dobře.“ Klesla mu do náruče, v očích se jí zaleskly slzy. „Ani trochu.“

O'Keefe si ji k sobě přitiskl silnými rukama. „Ššš. Bude v pohodě,“ uklidňoval ji a Alvarezová v jeho lžích nacházela útěchu. „Je to silný chlap. Jedna dvě kulky ho nemůžou rozházet.“

Zavřela oči a modlila se k všemohoucímu Bohu, aby mu dokázala věřit. Musela. Snažila se ze všech sil, aby útočníka stihl zasloužený trest, tuhle bitvu však musel Dan Grayson vybojovat sám. Ona udělala, co mohla, dokonce se zcela proti svým zvyklostem stala zlým poldou, jen aby zatkla hajzla, který Graysona tak šeredně zranil. Teď mu však pomoci nemohla. Bojoval o život. Nyní vše záleželo jen na síle jeho těla a vůli přežít.

Sotva slyšitelně popotáhla a pokusila se zahnat strach. Pak konečně o krok ustoupila. „Máš pravdu. Je dost silný.“

„Tak můžeme?“

Přikývla a O'Keefe stiskl tlačítko na přivolání výtahu.

Když tiché *clink* oznámilo, že kabina přijela do jejich patra, a dveře výtahu se otevřely, vstoupili dovnitř a Alvarezová znovu prosila Boha o život Dana Graysona.

Když se Jessica probudila, byla dezorientovaná. Močový měchýř měla na prasknutí a tma v chatě byla dokonale neproniknutelná. V kapse nahmatala mobil a podívala se, kolik je hodin. Skoro pět ráno. Spala téměř dvanáct hodin, což dokazovala i pořádně zatuhlá šíje.

Ale žila.

Alespoň jednu další noc...

Rychlý pohled z okna jí ukázal, že se stopy sice ještě dají rozeznat, ale rychle mizí pod sněhem, stejně jako stopy pneumatik jejího chevroletu.

Dobře, řekla si, i když na tom vlastně nezáleželo. Nemohla se schovávat. Ještě dnes a během následujících dní musela opustit skrýš a hledat si práci. Co nejrychleji. Peníze, které si s sebou vzala, ubývaly, a i když se snažila šetřit, ze své hohovosti nemohla žít donekonečna.

Odskočila si na sotva funkční toaletu. Pak si vzala baterku a zamířila na zadní verandu, kde večer viděla naskládané dřevo.

Borovicová polínka musela být na verandě vyrovnaná už řadu let, jak soudila podle hustých pavoučích sítí a faktu, že byla vyschlá na troud. Ta budou hořet skvěle. Ve velkém kulatém pařezu, který bezpochyby sloužil za štípací špalek, našla zaseknutou malou sekerku. Odnese si dovnitř pár polínek a naskládala je do ohniště. Pak zkontrolovala komín, otevřela rošt a vrátila se na verandu, kde ve světle baterky naštipala pár třísek.

Díky, dědečku, že jsi mě zrovna tohle naučil, pronesla v duchu a vybavila si podobu starého muže, jeho olýsalou hlavu plnou hnědých skvrn, brýle bez obrouček a lehce vystouplé břicho. To on ji bral na lov, to on s ní jezdil tábořit, to on utvářel z princezničky podobu samostatné ženy.

„Nikdy nevíš, kdy se ti bude hodit, že umíš střílet nebo postavit stan nebo rozdělat oheň, slečinko. Proč by ses to nemohla naučit zrovna teď?“ říkal jí. Pamatovala si, že když se pustil do učení, byl cítit po žvýkacím tabáku a Jacku Danielsovi.

Samozřejmě že zemřel už dávno, ale vzpomínka na něj a rady, které jí dával, v ní zůstaly.

Postavila si polínko, zvedla sekyrku a rychle ji spustila dolů. Z polínka se odlomila tříška. Pak stejný proces opakovala, dokud nenaštípala tři polínka. I když mrzlo a ve vzduchu se její dech srážel do podoby obláček páry, pořádně se zapotila.

Jakmile se vrátila do chaty, našla zapalovač a brzy už v krbu hořel oheň, komínem stoupal kouř a místností se šířilo příjemné teplo. Pořád před sebou měla několik hodin tmy, a tak doufala, že chatu trochu prohřeje a světlo ohně jí nahradí světlo denní. Až začne svítat, oheň zase uhasí, aby nikdo neviděl stoupat kouř.

Sepsala si seznam věcí, které bude nezbytně potřebovat, pak zkusila telefon připojit k internetu, aby ho mohla připojit s přístrojem, který si vozila stejně jako svou novou totožnost.

„Jessica Williamsová.“ Zadávala se na kalifornský řidičák a číslo sociálního pojištění, které, jak jí tvrdili, nevzbudí ani náznak podezření. Když si k tomu připočítala svůj převlek,

skutečně existovala možnost, že na chvíli jednoduše splyne s montanskou krajinou.

Můj život psance, pomyslela si a podívala se na stránku s nabídkou pomocných prací v této části Montany. Už před dvěma dny zveřejnila svůj životopis s poznámkou, že se právě přestěhovala a má zatím jen přechodnou adresu, takže se jí má případný zájemce ozvat on-line. *Zatím nic*, zhodnotila situaci a dojedla zbytek banánu.

Pak si prošla webovou stránku místních novin Medvědího Brodu, kde v sekci s nabídkami práce našla dva inzeráty, které nabízely práci obsluhy – Betsyina pekárna a bistro Midway. Oba si zapsala, pak snědla pár kousků sušeného masa a zapila je vodou, kterou si přinesla.

Bez dalšího otálení vytřela studenou vodou z kohoutku misku, převlékla se a zadívala se na svůj odraz v prasklém zrcadle na lékárně zavěšené nad umyvadlem v koupelně. Svítalo. Skrz husté mraky a padající sníh se do místnosti drálo denní světlo.

Její rysy byly stále zahalené stíny, když se v ostrém světle z baterky začala líčit. Kontaktní čočky změnilly její zlatavé oči na tmavě hnědé, pinzetou si proměnila klenuté obočí na ploché, levnou blond parukou si zakryla kaštanové vlasy, pomocí vycpávek přidala své jinak štíhlé atletické postavě dobrých deset kilo.

K tomu se navlékla do příliš upnutých džínů a svetru, na to si přetáhla bundu. Pak se na sebe znovu podívala do zrcadla. Takhle ji nemohl poznat nikdo.

Třeba bude mít dnes štěstí.

Štěstí? Vážně?

Koho by kdy napadlo, že skončí takhle? Ona, dcera z vyš-

LISA JACKSON

ších vrstev, žena s univerzitním titulem a obrovskou budoucností? A teď je na útěku...?

Bože, pomoz mi.

Na zlomek sekundy se v duchu vrátila do močálu. Znovu uviděla záblesk nože, znovu uslyšela tiché šplouchání vody, zahlédla tekoucí krev... Cítila bolest, zoufalství, absolutní bezútěšnost té chvíle i vědomí, že kdyby se jednoduše vzdala a podvolila se mu, byla by volná.

Ona ale bojovala.

A jako zázrakem přežila.

Zatím...

Zvedla ruku a špičkami prstů si nahmatala jizvu na zátylku hned pod linií vlasů, aby se ujistila, že ji paruka dobře zakrývá, pak se otočila ke dveřím. Nechtěla ho nechat *vyhrát*.

Ani náhodou.

Kapitola 2

Nový šéf je pitomec.

Alespoň podle odhadu detektiva Regan Pescoliové.

Předpokládala, že i jiní sdílejí její názor, že Hooper Blackwater, bývalá hlava kriminálního oddělení, nyní šerif, je za Dana Graysona jen chabá náhrada.

Na druhou stranu si uvědomovala, že Dan Grayson byl unikát, kterému se jen tak někdo nevyrovná.

Přešla parkoviště u úřadu a zamířila k zadním dveřím. Byla pořádná zima a příliš brzké ráno, takže ještě slabě svítily pouliční lampy. Silný vítr třepotal vlajkami a chrastil řetězy na stožárech před budovou.

Jak procházela zadními dveřmi úřadu šerifa, setřásla si sních z vlasů a pár tajících vloček z ramen, nakonec si důkladně oklepala boty. Otevřela dveře do vestibulu a na obličej ihned ucítila vlnu příjemného tepla. Staré topení, které už dávno přeluhovalo, tiše rachotilo.

Vzápětí se k ní z kanceláře doneslo zvonění telefonů, cvakání klávesnic, vrčení tiskáren a útržky rozhovorů.

Rozvázala si šálu a prošla jídelnou, kde sedělo pár policistů. Někteří měli padla, jiní se teprve chystali do práce. Pár unavených členů noční směny si sbíralo věci, dopíjelo poslední kávu a pročetlo nadpisy dnešních novin. Lidé z ranní směny se hnali k překapávači v rohu, kde se vařila káva, z níž se linulo příjemné aroma jakési jihoamerické směsi.

Při pomyslení na hrnek kávy, ještě donedávna jedné z jejích největších rozkoší, se jí zvedl žaludek. Kafe a cigáro, co mohlo být lepšího? Nyní se vyhýbala všemu, co kofeinem jen zavánělo. A nikotin nepřicházel v úvahu.

Bylo to vážně k zbláznění.

Zdravý život a role dokonalé matky jí občas dávaly pořádně zabrat.

Při představě všeho, co jí dává pořádně zabrat, se v myšlenkách opět přenesla k muži, který měl prozatím vést úřad šerifa. Ta změna jí vyhovovala asi stejně jako upíjení bezkofeinové dietní coly. Jednoduše jí neseseděla, ale hodlala se s tím poprat. Bude muset.

Protože (a teď přijde velké překvapení) byla těhotná.

Opět.

Čekala neplánované dítě.

Opět.

Copak se nikdy nepoučí?

Jak tak procházela jídelnou, málem se srazila s Joelle Fisherovou, která pracovala na recepci a fungovala jako místní dobrá víla... tedy alespoň ve svých představách.

Joelle si to rázovala jídelnou na růžových, absurdně vysokých podpatcích, které ladily s jejím kostýmkiem a drobnými náušničkami ve tvaru srdce, co se jí pohupovaly na uších. Jen taktak, že neupadla. „Pardon, detektive,“ řekla trochu ostře,

její hlas jako by odpovídal staccatu jejích kroků. Jako vždy spěchala a v ruce vyvažovala velkou bílou krabici, která bezpochyby obsahovala desítky sušenek a dortíků. Platinové vlasy měla vyčesané do podoby včelího úlu, z něhož netrčel jediný vlásek, i když se na vkus Pescoliové pohybovala příliš rychle.

Joelle považovala za své poslání nacpat každého člena místního sboru všemi laskominami, které se pro dané období hodily. O Vánocích proto Joelle nosila ovocný koláč podle receptu své prapraprababičky, o Halloweenu „čarodějnické košíčky“, a dbala na to, aby každý zaměstnanec místního úřadu šerifa měl co sezobnout, když dostane chuť na sladké, a aby se utěšeně zvedala i jeho hladina cukru v krvi.

Třeba všechno to pečení sladkostí mělo něco do sebe. Joelle muselo být kolem šedesátky, ale vypadala o dobrých deset let mladší, i když její módní styl vycházel ze šedesátých let.

„Já... já nejsem opilý,“ tvrdil důrazně hlas za rohem. „Rozumíte mi? Ten váš zatracený tester nefunguje, vážně. Kolik je vůbec hodin? Deset?“

„Pár minut po osmé, Ivore,“ odpověděl policista Kayan Rule pevným hlasem. „Nejvyšší čas vystrízlivět.“

„Ale já... jsem stří... jsem střízlivý. Přisahám.“

„Už jsi nám toho odpřisáhl dost. Jdeme.“ Když Pescoliová došla ke své kanceláři, zahlédla koutkem oka Rulea, vysokého černocho, který spíš než dopraváka připomínal hráče NBA, jak vede nešťastného Ivora Hickse v poutech do cely pro opilce.

„Hajzle!“ zavrčel Hicks naštvaně.

Pescoliová k tomuto muži ani k žádnému členovi jeho rodiny necítila žádnou zvláštní náklonnost. Obzvláště odpudivý jí přišel Ivorův syn, ale snažila se na toho vola nemyslet. Tak či tak, při pohledu na Ivora Hickse na stanici jí na zádech naskočila husí kůže.

„Však ty dostaneš, co si zasloužíš,“ předpověděl Hicks s jakousi posvátnou zlomyslností a neskrývanou radostí, že dokáže odhalit Ruleovu ponuru budoucnost. „Jednu si na moje slova vzpomeneš. Ten parchant Krytor dostane i tebe. Přejde si pro tebe, stejně jako si přišel pro mě. Ten ještětější generál ti taky strčí do těla neviditelný čip.“

„Tak to si bude muset stoupnout do řady. Hodně lidí na mě má pifku, to mi věř,“ řekl Rule a podíval se na Pescoliovou, jako by chtěl říct: *Co naděláš?* Pak namazaného Hickse, který neustále mumlal cosi o mimozemském ještětřejím generálovi, o němž tvrdil, že ho unesl, odvedl za roh. Ivor věřil, že na něm před lety mimozemšťané provedli celou řadu experimentů a vzpomínky na tuto událost nijak nesouvisejí s jeho láskou k whisky.

Takový běžný den na stanici...

Když jí dvojice zmizela z dohledu, vstoupila Pescoliová do své kanceláře a sundala si bundu i šálu. Venku mrzlo, protože přes oblast Medvědího Brodu zrovna procházela sněhová bouře z Kanady, ale uvnitř budovy bylo vedro téměř k zalknutí. Teplota byla nastavená nad dvaadvacet stupňů a Pescoliová si ve svém stavu připadala jako v sauně. Byla celá zpocená, ještě než si sedla na židli a přisunula se k počítači.

Bože, povzdychla si, když se přihlašovala k mailu, za dietní colu s kofeinem bych zabíjela. Ale musela si nechat zajít

chuť. Dá si instantní kafe bez kofeinu, nic víc si dovolit nemohla.

Při čekání, až se jí načte pošta, odešla zpátky do jídelny a našla karafu s nápisem HORKÁ VODA, z níž si odli-la do hrníčku. Jak se vracela ke stolu, ještě se z něj kouřilo. Nechtěla, aby si kdokoliv z jejích kolegů všiml, že přesešla ze smrtáků na kafe pro miminka, protože se o své tajemství ještě s nikým nepodělila, a to ani se snoubencem Santanou, otcem nenarozeného dítěte. On žádné děti neměl a Pescoliová si nebyla jistá, jak na tuto zprávu bude reagovat. Důvěřovala mu, milovala ho a souhlasila, že si ho vezme, i když se dost zdráhala, protože před oltářem stála už dvakrát. Poprvé si brala Joea Stranda, otce svého syna Jeremyho. Byl to polda stejně jako ona, který zemřel při výkonu služby. Jejich vztah byl vášnivý, ale složitý. Totéž se dalo říct i o jejím druhém muži, Lukeovi „Štístku“ Pescolim, sexy kamionákovi, který jí pořádně zamotal hlavu. Vzala si ho bez velkého přemýšlení a plody tohoto svazku jsou jejich dcera Bianca a nepřijemný rozvod. Luke se pak oženil s Michelle, kterou Pescoliová možná trochu neprávem považovala za chodící a mluvící Barbie v životní velikosti a byla jen o pár let starší než Jeremy a mnohem chytřejší, než jak dávala najevo.

Když si nesla kafe do kanceláře, slyšela Blackwatera telefonovat, ale do kanceláře šerifa se nepodívala, jak to dělávala, když v ní ještě seděl Grayson. Hnusila se jí představa, že se Blackwater rozvaluje v jeho křesle, nohy má na jeho stole, sluchátko u ucha a leze do zadku nadřizným. Nebo, a to ještě pravděpodobněji, sedí, jako by spolkl pravítko, a provádí izometrické cviky, přičemž přemýšlí, jak překopat oddělení.

Děsivá představa...

Jakmile si sedla opět ke stolu, odsunula stranou štos papírů, pak si nasypala maličké suché granule bezkofeinové kávy do kouřící vody v hrnku a zamíchala je vidličkou, kterou měla pro všechny případy schovanou v horní zásuvce psacího stolu. Pak zahlédla jednu z fotek, které jí stály na stole, a píchlo ji u srdce. Zachycovala Jeremyho ve věku devíti let, jak se usmívá od ucha k uchu, zuby má na svůj obličej trochu velké, vlasy rozčuchané. Stál na plochem kameni na břehu potoka a hrdě zvedal do výšky svůj úlovek, lesklého pstruha.

Dojetím se jí sevřelo srdce. Od té chvíle už uplynula spousta let a z Jeremyho byl skoro dospělák, který navzdory jejím protestům kráčel ve stopách svých rodičů a chtěl se stát policajtem.

Dobrý Bože, ochraňuj nás, modlila se v duchu. Na druhou stranu musela uznat, že jí nedávno zachránil život, a zdálo se, že se z něj díky tomu stal konečně muž.

Usrkla kávu a pocítila pálení žáhy. Způsobila to káva? Nebo Blackwaterův hlas, který k ní neustále doléhal chodbou? Otráveně vzdychla a posunula se na židli s kolečky ke dveřím, aby je zavřela. Znovu přitom pomyslela na život, který v ní roste.

Jsi těhotná.

A na krku máš čtyřicítku.

Tohle bylo teprve překvapení. Děti už má skoro odrostlé, Jeremy se pomalu chystá odletět z rodného hnízda... Dobře, *tohle* zatím není aktuální, i když v minulosti pár pokusů učinil. Bianca chodí do posledního ročníku střední a těžce s ní cloumá puberta.

A teď miminko?

Znovu jí začne kolotoč vyměňování plen, bezesných nocí,

čarování s časem a snah skloubit práci na plný úvazek s potřebami malého dítěte.

Ne, nepřemýšlela o tom, jestli dítě chce nebo ne. Jen moc dobře věděla, kolik práce a zmatků takové mimino přinese do domácnosti, a především do domácnosti, která rozhodně nepatřila mezi ukázkové. Navíc nebyla vdaná. V dnešní době už nikdo nad těhotnou neprovdanou ženou obočí nezdvihal, ale Santana na ni tlačil, aby se vzali.

Dokonce dostala prsten s diamantem, který jeho přání jasně dokazoval, i když momentálně ležel v rohu horní zásuvky jejího pracovního stolu. Nosila ho jen krátce a vzhledem k tomu všemu, co se nedávno stalo, měla zkrátka pocit, že ještě nenastal správný čas, aby si ho nasadila znovu.

Znovu usrkla kafe. Přišlo jí hořké, a tak hrnek odsunula na zadní část přeplněného stolu.

Náhle se ozvalo rázné zaklepání na dveře a vzápětí se v nich objevila hlava Seleny Alvarezové. „Máš hodně práce?“ zeptala se, když se k ní Pescoliová na židli otočila. „Nebo můžu na chvilku?“

„Děje se něco?“

Alvarezová zakroutila hlavou a vklouzla dovnitř. Dveře nechala mírně pootevřené. „Ne. Jenom jsem se chtěla zeptat, jestli jsi byla u Graysona.“

„Už pár dní ne. Ale chtěla jsem se tam stavit po práci. Půjdeš se mnou?“

„Byla jsem tam včera večer.“ Alvarezová zakroutila hlavou a zatvářila se ponuře.

„A?“

„Nevypadá to dobře.“

„Je to jen pár...“

„Já vím, ale čekala jsem... já nevím... prostě jsem doufala, že se už touhle dobou začne probírat.“ Stiskla pevně rty a znovu krátce zakroutila hlavou, jako by se snažila zaplašit nějakou ošklivou představu. I když Graysona v jeho chatě našla v kaluži krve Pescoliová, Alvarezovou útok na šéfa otřásl nejvíce.

„Chtějí ho převézt z JIPky do normálního pokoje,“ dodala. „Alespoň mi to řekla jedna ze sester, když jsem k němu šla.“

„Myslela jsem si, že ho chtějí převézt do Seattlu na neurochirurgii ke specialistům na poranění mozku.“

„Ten plán zrušili, ale nevím proč,“ řekla zjevně zoufalá Alvarezová. „Doktoři si asi myslí, že je už dostatečně stabilizovaný a nepotřebuje neustálý dohled. Nejspíš věří, že se časem zlepší, ale já nevím...“

„Bude v pořádku.“

Alvarezová po ní střelila tvrdým pohledem. „Jak to můžeš vědět? Říkají to všichni, ale jsou to jenom kecý.“ Alvarezová měla bojovně vyšpulené rty, v očích jí planulo.

„Já... no, máš pravdu. Vážně nevím, ale je to dobré znamení, že ho přesouvají z JIPky. Nebo ne? No tak, Alvarezová, chce to trochu víry.“

„Ty, mistryně světa v ateismu, mě chceš poučovat o víře?“

„Já chci jenom říct, že jediný, kdo teď má Graysonův život v rukou, je Dan Grayson sám. Je to chlap jak hora a...“ Pescoliovou zradil hlas. „Jeden z nejlepších.“

„Jo...“

„Detektivové?“ ozval se z chodby hlas Hoopera Blackwatera, který vzápětí strčil hlavu do kanceláře.

Pescoliová k němu vzhledla.

„Zprávy?“ Pozdvihl obočí, aby jim beze slov připomněl, že mají dost práce. A Pescoliové to pilo krev. „Co ta Haskinsova sebevražda? A hádka u Armsteadů?“

„Obojí je hotové,“ řekla Alvarezová.

„Dobře. Zprávy mi pošlete mailem.“ Pak jen krátce kývl a zmizel. Chodbou se nesly jeho rázné kroky. Nejspíš si šel pro další Red Bull nebo hledal místečko, kde by si mohl udělat dvacet rychlých kliků, napadlo Pescoliovou. Jen proto, že mohl.

„Ten chlap mi leze krkem,“ pronesla polohlasem Pescoliová.

„Já vím,“ řekla Alvarezová. „A on to ví taky. Vlastně to víme všichni.“ V jejím pohledu ale nebyla ani stopa po výčitkách a vypadalo to, jako by se svou parťačkou stoprocentně souhlasila. „Neměla bys jím opovrhovat tak okatě.“

Pescoliová neodpověděla. Věděla, že reagovala nevhodně, ale bylo jí to fuk.

„Zkus to,“ navrhla jí Pescoliová a na tvář se jí vrátila maska absolutního profesionála. „Uvidíme se později.“ Pak opustila kancelář.

Pescoliová znovu na židli přijela ke dveřím a zavřela je, což nikdy předtím nedělala. Od chvíle, kdy se vedení stanice chopil Blackwater, měla intenzivní pocit, že potřebuje soukromí... alespoň teď a v blízké budoucnosti.

Nic si ale nenamlouvala. Hodně dlouho potrvá, než Grayson znovu usedne do kanceláře šerifa. Jestli tam ještě vůbec někdy usedne. Blackwatera neměl na oddělení rád snad nikdo. Byl to zatracený kariérista a nijak se tím netajil.

„Do hajzlu,“ zasyčela naštvaně.

Vybavila si Graysona, kterého vždy doprovázel černý

LISA JACKSON

labrador Sturgis, stetson, který měl neustále na hlavě, i jeho příjemný, zamyšlený a pevný hlas. Ten vysoký dlouhonohý muž vypadal spíš jako kovboj než zástupce práva. A přitom vedení úřadu, do něhož ho zvolili sami lidé, bylo mimořádně efektivní. Vážila si jeho názorů, a když se rozzuřil, stálo to za to. Většinou byl ale klidný a jeho pevná síla připomínala Pescoliové skálu, o kterou se mohla kdykoliv opřít.

Blackwater byl oproti Graysonovi mnohem akčnější. Pořád byl v jednom kole a měl neustálou potřebu cosi řešit, jako by sám sobě chtěl něco dokazovat. Postaral se také o to, aby všichni zaměstnanci stanice věděli, že sloužil u mariňáků a dvakrát bojoval v Afghánistánu. Prý běhá každé ráno minimálně pět kilometrů za každého počasí a třikrát týdně chodí do tělocvičny, kde boxuje a posiluje, aby ze sebe vypudil stres a udržoval mariňácky perfektní postavu. V práci pak do sebe lil Red Bull, Rock Star, Monster a další energy drinky stejně, jako do sebe alkoholik hází chlást. Díky indiánským předkům byl neustále opálený, oči měl černohnědé a jeho sto osmdesát centimetrů vysoká postava byla samý sval.

Pescoliová musela uznat, že vypadá docela dobře. Měl orlí nos, který působil, jako by mu ho někdo přerazil, výrazné lícní kosti, a černé vlasy bez náznaku šedin si nechával stříhat nakrátko, čímž zjevně odkazoval ke své vojenské minulosti. Blackwater byl také dost inteligentní, o tom svědčil i jeho titul z práv. Na každý problém se vrhal přímo, bez vytáček a se zuřivostí raněné medvědice, přičemž dal všem členům týmu jasně najevo, že od nich očekává totéž.

Nebyl to ale jeho přístup k práci, co Pescoliové tolik vadilo. Byl to jeho styl. Ty strohé věty, příkazy, zatracené po-

rady... To všechno jí jasně naznačovalo, že do Graysonovy kanceláře nepřišel na záskok, on tam chtěl zůstat.

Pescoliová si pohrávala s myšlenkou, že podá výpověď, nebo že si alespoň nechá snížit úvazek. Těhotenství tuto myšlenku výrazně podporovalo. Měla ale ještě dost práce s případem Graysonova útočníka, kterého chtěla dostat za mříže stůj co stůj. Dokud si nebude jistá, že ten hajzl z basy už v životě nevyleze, nemohla o zkrácení úvazku ani uvažovat.

Na chvíli zkrátka bude muset zatnout zuby. Ano, atmosféra na stanici se úplně změnila a jí to vadilo. No a co? Vadilo jí hodně věcí.

Musíš se s tím poprat, řekla si, když se kliknutím myši přihlásila do pošty, aby si přečetla maily. Nechce přece odevzdat zprávy se zpožděním.

Když Jessica jela okolo zasněženého pole u jakési farmy na předměstí Medvědího Brodu, říkala si, že se její život stal trapnou variací na vtip s dobrou a špatnou zprávou.

Ta dobrá byla, že dostala práci v bistro Midway.

A špatná? Dan Grayson, u kterého chtěla hledat ochranu, ležel v nemocnici a bojoval o život, takže na svůj plán, že ho požádá o pomoc, mohla zapomenout. Na neurčito. Náladu měla pod psa. Šerifova pomoc pro ni byla hodně důležitá a nyní bude muset vymyslet co dál.

Do další zatáčky vjela příliš rychle a cítila, jak jí začínají prokluzovat kola. Ihned sundala nohu z plynu. V následující sekundě se pneumatiky jejího SUV opět chytily povrchu silnice a auto se narovnal. Přes monotónní hučení motoru hrálo rádio, hodiny na palubní desce ukazovaly pár minut po půlnoci.

Pokusila se naladit protestující topení starého chevroletu a přitom zvažovala své možnosti. Venku bylo hodně pod nulou, z otvorů v palubní desce ale vycházel jen vlažný vzduch a samotné topení vydávalo tolik hluku, že téměř přehlušilo country písničku o bolesti ze ztracené lásky z rádia. Vypnula ho a povšimla si, že ventilátory mířící na čelní sklo svádí bitvu s mlhou, která se na něm srážela a bránila jí ve výhledu. Otřela sklo náhradní mikinou, která ležela na sedadle spolujezdce, a nakláněla se dopředu, aby nepřehlédla odbočku, která vedla k její chatě. „Domovu,“ připomněla si.

Vločky sněhu se v kuželech světel točily v divokém tanci a hromadily se podél plotů a na větvích jehličnanů, které lemovaly silnici.

Může pokračovat ve lži tady, i nadále se skrývat za svou novou identitu a mít oči na stopkách, nebo může opět prchnout a zkusit štěstí ještě dále na severu nebo na západě. Mohla by také začít přemýšlet o odplatě a otočit hru. Třeba by se jí sem podařilo toho šmejda, před nímž utíká, nalákat a pak ho zlikvidovat. Představa, že by měla vzít další lidský život, se jí ani trochu nezamlouvala, ale ještě nikdy v životě se tolik nebála, ještě nikdy nebojovala o přežití. Naopak. Vždycky si užívala luxusu sladké nevědomosti. Kdyby ji přece jen vypátral a ona měla tu možnost, určitě by mu dokázala vpálit kulku do hlavy nebo zabodnout nůž do toho černého srdce a trochu pootočit čepelí.

„Ty úchylný šmejde,“ zašeptala.

Zatímco stěrače odsouvaly sníh z předního okna jejího tahoe a nechávaly na skle viditelné šmouhy, Jessica se snad postě podívala do zpětného zrcátka.

Výborně. Nikdo ji nesledoval.

Na obzoru posledního kopce se neobjevila žádná světla, přesto svého pronásledovatele cítila.

Pomalou vydechla a ve světle předních reflektorů zahlédla ceduli s nápisem ZÁKAZ LOVU přibitou na obrovském jedlovci. Už byla blízko. Jak se cesta zvedala, motor vrčel o něco hlasitěji. Po nějakých tři sta metrech uviděla místo, kde se stromy mírně rozestupovaly a z okresky odbočovala stará cesta. Samozřejmě na ní byly i navzdory sněžení patrné stopy jejího tahu, ale jeho nikde neviděla.

Setřásla ho konečně?

Nejspíš ne. Pár měsíců už uplynulo od chvíle, kdy zírala na měsíc a lapala po dechu, když ležela na břehu močálu. Právě tam bojovala rozhodující bitvu, zda bude žít, nebo zemře.

Vyhrál život. Tehdy však začala její dva tisíce kilometrů dlouhá a zoufale spletitá cesta, která ji zavedla do divočiny v západní části Montany.

Byla v bezpečí?

Těžko.

Byl děsivě odhodlaný a neústupný.

Zachvěla se a projela mezi jedlovci a jedlemi na mýtinu, kde stála chata, kterou majitel na její žádost konečně vybavil elektřinou a teplou vodou. Pořád neměla topení, ale Jessica koupila v bazaru ve městě teplomet a pár dalších základních potřeb.

Stará chata v horách nebyla kdovíjak krásným bydlením, nabízela ale přesně to, co potřebovala, energie platil majitel a na jeho adresy chodily i účty. Zastavila vedle garáže, zamkla SUV a vstoupila do chaty, kde ji přivítala vůně dřeva, kouře a popcornu, který si předešlého večera připravila v mi-

LISA JACKSON

krovnice. Na improvizovaném konferenčním stolku ležely místní noviny, z nichž se poprvé dozvěděla o útoku na Dana Graysona a jeho následné hospitalizaci. Na jeho místo nastoupil nový prozatímní šerif jménem Hooper Blackwater, který se prý striktně řídil pravidly a kterému by se tudíž měla vyhýbat širokým obloukem.

Kdo by jí tedy mohl pomoci?

Nabízela se jediná odpověď: Cade Grayson, Danův bratr, muž, od něhož se o šerifovi dozvěděla. Neměla ale v úmyslu za tím šlachovitým kovbojem jezdit. Alespoň ne hned. To kvůli němu začaly všechny její trable, takže ho považovala za úplně poslední variantu.

Kapitola 3

Troy Ryder děkoval Bohu, že se do Medvědího Brodu v Montaně vůbec dokodrcal. Jeho starý dodge už hlasitě syčel, když dorazil k servisu s malým obchůdkem, kde doplnil nádrž, přilil do oběhu nemrznoucí kapalinu a zakoupil sendvič se šunkou a sýrem, pytlík chipsů a dvě lahve piva.

Když vjížděl do města, povšiml si motelu. Byl to takový ten dlouhý přízemní motel se společnou verandou, prázdným parkovištěm a oznámením, které hrdě oznamovalo WI-FI ZDARMA a KABELOVÁ TELEVIZE a skvělo se hned vedle cedule VOLNÉ POKOJE K PRONÁJMU. Jo, to bude stačit. Pobolívala ho záda, v břiše mu kručelo a potřeboval si alespoň na pár hodin odpočinout, aby si mohl prostudovat zdejší krajinu a zjistit, jestli se tu usídlila Anne-Marie.

Bylo to nepravděpodobné, ale dějí se i podivnější věci.

Sakra... Jako by ji neznal!

Vrátil se do motelu. Zamkl starý pick-up, přešel zmrzlé parkoviště a otevřel prosklené dveře do jasným světlem zalité recepce, kde ucítil nahořklou vůni převařeného kafe

a cigaretového kouře. Když o sekundu později přistoupil k pultu, zahlédl otevřenými dveřmi mohutnou padesátnici v příliš těsné uniformě, jak se k němu blíží z vnitřních prostor motelu River View. Podívala se na Troye a usmála se tak široce, až se jí na jedné ze stoliček zaleskla zlatá korunka. „Co pro vás můžu udělat?“

„Hledám pokoj.“

„Jo, to by šlo zařídit. Na kolik nocí?“

„Zatím jednu.“ Koneckonců nevěděl, jestli se tu Anne-Marie skutečně neusadila. „Pak se uvidí.“

„Chcete dvojlůžkový, nebo s manželskou postelí?“

„Stačí mi jedna postel. A s výhledem na druhou stranu, jestli je to možné.“

„Máte kliku,“ řekla, pak se ale zamračila, jak cosi vyťukala do klávesnice počítače, který vypadal, jako by ještě pamatoval zrod systému Windows. „No... jestli vám jako klika přijde pokoj s číslem třináct. Ale je to jediný volný pokoj otočený na druhou stranu. S výhledem na řeku. Nejste pověřivý, že ne?“

„Moc ne.“ Vyplnil potřebné dokumenty, jedním uchem si vyslechl povídání recepční o krásách tohoto koutu země, převzal klíče a vrátil se k autu, aby přeparkoval před pokoj třináct. Šlo o poslední ubytovací buňku, kterou by jen absolutní optimista mohl nazvat pokojem s vyhlídkou na řeku. Jemu to ale nevadilo. Odnesl si dovnitř zavazadla, rozsvítil a zavřel za sebou dveře.

Velká neforemná postel zabírala skoro celou místnost. Na stojanu byl připevněný televizor, vedle postele byly dva noční stolky se sladěnými lampičkami a vedle okna si povšiml židle. Jiný nábytek tam nebyl.

To stačí.

Celý pokoj působil trochu zastarale. Koberec u dveří byl prošlapaný, polštář na posteli vybledlý, vůně dezinfekce jen chabě zakrývala zápach cigaret. Jemu to ale stačilo.

Otevřel si pivo, párkrát se napil a šel se osprchovat. Potom se převlékl do čistého oblečení a dal se do práce. Byl rozhodnutý, že Anne-Marii Calderonovou najde za každou cenu a že ji dostane zpátky do New Orleans.

Alvarezová měla pravdu.

Dobře, Alvarezová měla zase pravdu, říkala si Pescioliová, když jela k rozestavěnému domu, kam se po svatbě se Santanou chtěla přestěhovat. Před dvěma dny ji parťáčka informovala o tom, že Dana Graysona přesouvají z JIPky, a když ho Pescioliová konečně přijela navštívit, našla ho v obyčejném pokoji hned vedle sesterny, kde byl připevněný k nejrůznějším sondám a monitorům.

I ona čekala, že se bude zotavovat mnohem rychleji, říkala si ale, že musí být trpělivá. Dobře, ještě se neprobral z kómatu, ale to nic neznamenalo. Kdyby byl nějaký problém, doktoři a sestry by určitě něco dělali. A Graysonova rodina, jeho dva bratři, Cade a Velký Zed, i Hattie, manželka jeho zesnulého bratra, do nemocnice chodili každý den.

Hlavně že dostali toho útočníka, říkala si, když jela kolem zamrzlého jezírka. Byl těžce zraněný při zatýkání a nyní je v péči lékařů. Jelikož ale kulka poranila míchu, nebylo jisté, že se ještě někdy postaví na nohy. Tak či tak, ten parchant, který málem připravil jejich šéfa o život, nepředstavoval žádnou hrozbu.

V nemocnici už nemusela hlídat ozbrojená stráž.

Cestou se snažila myslet pozitivně. Nevěděla ještě, jak se má postavit ke stěhování, jelikož vlastnila menší domek, který už splatila a byl i domovem jejich dětí. Dobře, nebyla to žádná hacienda, ale cítila se v něm příjemně. Navíc cítila hrdost, že se jí ho podařilo splatit tak brzy. Zdvojovala platby, kdykoliv mohla, a teprve nedávno konečně mohla domek prohlásit za svůj.

Zahlédla kousek jezera, u něhož bude jejich nový dům stát. Bude prostornější než stávající bydlení, a také zbrusu nový, takže se nebude muset spoléhat na své chabé instala-térské a elektrikářské dovednosti. Nový dům bude znamenat nový začátek bez nežádoucích vzpomínek na bývalé man-žely. Se Santanou si plánovali, že právě tady začnou žít nový život. *Zní to dokonale*, pomyslela si, když konečně uviděla staveniště.

Přesto...

Pořád nevěděla, jestli je tohle rozhodnutí správné. Jeremy vyšel ze střední už před pár lety a Bianca chyběl rok. Neměla by ještě chvílku počkat?

„*Tohle je na stěhování nejlepší doba,*“ zazněla jí v uších Santanova slova, jak jela po zasněženém břehu jezera. „*Děti si tam můžou vybrat své pokoje, aby věděly, že s nimi počítáme.*“

To dává smysl, říkala si. Alespoň do doby, než zjistila, že čeká další dítě, které nejspíš bude potřebovat vlastní pokoj. Podle všeho ji čekají rodinná škatulata, protože jedno dítě opustí společné bydlení, aby se v něm usadilo jiné.

Když se jí dům po chvílce ukázal v celé své kráse, s náma-hou polkla. Přemýšlela, zda o něm někdy bude schopná pře-mýšlet jako o domovu... *svém* domovu. Dvě patra neopraco-

vaného cedrového dřeva se šedým kamenným krbem a šikmou střechou, kterou nyní pokrýval sníh. Dům stál mezi stromy na břehu jezera a vypadal jako z pohlednice. K domu byla prosklenou chodbou připojena garáž a nad ní se nacházela místnost, z níž si chtěl Santana udělat pracovnu. Pescioliová přemýšlela, jestli Jeremy snáz tento nový domov přijme za svůj, když mu vysvětlí, že miminko potřebuje vlastní prostor stejně, jako ho potřebuje on.

„Uvidíme,“ šeptla si pro sebe, pak si ale řekla, že se jen snaží hledat problémy. Jeremy navíc pracoval a studoval. Měl v plánu zvládnout jarní semestr celý a vypadalo to, že je na dobré cestě pohnout se dál. I on si během posledních několika týdnů prožil trauma, ale o nějaké pomoci od mámy nechtěl ani slyšet. A ona zase nechtěla dělat nic, co by mohlo Jeremyho pozitivní přístup ohrozit, třeba mu oznámit, že zanedlouho bude mít nového sourozence...

Bude se muset přemáhat, a to hodně, řekla si, když vjela na parkoviště a vypnula motor.

V otevřených dveřích do domu se objevil Santanův husky Nikita a zaštěkal. Pak k ní zamířil sněhem, aby ji přivítal, přičemž divoce vrtěl ocasem.

„Ahoj, detektive Pescioliová!“

Vzhledla od psa a uviděla Santanu, jak stojí v patře, kde se bude nacházet jejich ložnice, a vypadá stejně sexy, jako když ho uviděla poprvé (kde jinde než v baru). Na sobě měl vybledlé tričko, které se mu napínalo kolem ramen, ruce měl založené na prsou a opíral se o rám francouzského okna. Díval se na ni a koutek úst se mu zvedal v radostném úsměvu. „Konečně ses tu zas ukázala.“

„Ty lotře,“ zavolala na něj a snažila se zakrýt, jak ji ta poznámka pobavila.

Santana se usmál ještě víc a proti bronzové pleti se zablýskly jeho bělostné zuby. Stejně jako Blackwaterovi mu v žilách kolovala indiánská krev, což se odráželo v jeho vystouplých lícních kostech, inkoustově černých vlasech a temných očích, které jí pronikaly přímo do duše a skotačily v nich ne skutečně sexy jiskřičky, které jednoduše nemohla ignorovat.

To, co začalo jako žhavý a vášnivý románek, nevyčpělo, jak původně očekávala. Ne, říkala si, když podrbala Nikitu v kožíšku a zamířila do domu. Žhavé jiskry jejich vztahu prohořely i jejími zábranami vůči zásnubám a nejspíš i manželství.

„Do třetice všeho dobrého,“ řekla si, když se psem v patách prošla dveřmi a zamířila ke schodišti, které plánovali nechat otevřené, aby se mezi jednotlivými stupni nabízel pohled skrz prosklené stěny obývacího pokoje na jezero. Schodiště navrhovali v době, kdy ještě netušili, že bude Regan opět těhotná a že se v blízké budoucnosti bude po schodech pokoušet šplhat batole. Při představě, jak bude po domě skotačit děťátko se Santanovými černými vlasy, se jí zamotala hlava.

Pousmála se a řekla si, že schodiště budou muset alespoň na několik příštích let nějak zajistit.

A bude muset Santanovi tu zprávu říct. A raději dříve než později.

Ale ne dnes.

Neměla na to náladu.

• • •

Eli O'Halleran nemohl uvěřit, jaké měl štěstí. I když ho jeho otec Trace bral vždycky s sebou, když bylo potřeba na farmě něco udělat, až dnes mu řekl: „Jo, synku, pojď se mnou. Ale dneska to nechám na tobě. Podíváme se, jestli v plotu najdeme nějaké další díry.“

„Fajn,“ řekl Eli nadšeně. Úplně zapomněl na snídani a běžel do stodoly, kde si s otcovou pomocí osedlal a připravil svého černého hřebce Jetfirea.

Zatímco si táta chystal sedlo na svou kobytku, Eli už projel velkou branou stodoly do výběhu pro koně. Kolem nadšeně pobíhali tátův pastevecký pes a Kaceyin pes Bonzi, který byl křížencem pitbula a nejspíš žlutého labradora.

„Stůj!“ zavolal Trace, ale Eli pokračoval soustavou zasazených ohrad. Konečně si připadal jako skutečný kovboj, i když mu ještě nebylo ani devět let.

„Jedeme,“ popohnal koně, když dorazil k otevřené bráně na poslední pole. Ohlédl se přes rameno a uviděl otce, jak vede Mochu ze stáje a skáče do jeho sedla. Psi už samozřejmě vyběhli ze stodoly a poskakovali v čerstvém sněhu, zatímco ledový víchř hnal z šedé montanské oblohy další a další vločky.

„Eli!“ zavolal na něj otec ve chvíli, kdy se naklonil dopředu, povolil otěže a nechal koně běžet, kam chtěl.

Jetfire se rozběhl až k polní cestě, kterou nyní zakrýval sněh. Vítr mu sebral klobouk, ale jemu to nevadilo. Miloval ten pocit, když ho víchř šlehal do tváří a bral mu vlasy. Koutkem oka zahlédl psy, jak se za ním ženou. Jetfire byl dlouho zavřený ve stodole a toužil po pohybu. A proto stačilo, aby Eli povolil otěže, a Jetfire vyrazil k horám jako černý blesk.

Eli celý zadýchaný věděl, že otec nejspíš šílí zlostí, že mu takhle ujel, ale bylo mu to jedno. Měl pocit, že v tu chvíli nedělá nic špatného.

Krajina se mírně zvedala a kůň pádil nadšeně vzhůru, přičemž těžce oddychoval. Eli se na jeho hřbetě kymácel, z nosu mu teklo a mráz ho příjemně štípal do tváří.

Na druhé straně se terén opět svažoval až k potoku, kde plot odděloval pozemek O'Halleranů od půdy, která patřila státu. Právě tam také začaly jejich problémy, jak mu vysvětlil táta. Dírou v plotě uteklo pět telat. Uprchlíky se podařilo brzy najít a odvést zpátky, opravili i hlavní díru v plotě, ale teď se potřebovali ujistit, že ty hloupé krávy nenajdou žádnou jinou díru, kterou by mohly využít k útěku.

Pravdou bylo, že i Trace se už k smrti nudil. Proč by jinak vyražel na obhlídku plotů těsně před sněhovou bouří? Tak či tak, Eli byl rád, že na chvíli vypadl z domu, když nemusel jít do školy.

Jetfire se hnal sněhem, až od něj odletovaly obláčky čerstvého prašanu, a mířil dolů k meandrujícímu potoku, který se točil kolem plotu. Pole se za plotem na vládním území měnilo v les, který pokrýval svahy pohoří Bitterroots.

Kousek od potoka Eli zatáhl za otěže a kůň zpomalil, takže dolů sestupovali krokem. Vzápětí se na obzoru objeví i táta a Mocha.

„Copak jsi mě neslyšel?“ zeptal se Trace, když zastavili koně v rohu pozemku. V jedné ruce držel otěže svého koně, ve druhé svíral Eliho klobouk.

„Je mi to líto,“ zamumlal chlapec, i když mu to líto nebylo ani trochu. Poprvé ale ucítil, že mu bundou proniká chlad.

Trace se na syna chvíli díval, pak vzdychl. „Zas tolik se toho nestalo.“ Pořád se ale neusmíval. „Věř tomu, nebo ne, i mně kdysi bylo devět. Tehdy jsem si zlomil ruku, když mě ze sedla vyhodil Rocky. To byl tehdy můj kůň.“

Eli tuhle historku slyšel už několikrát, ale měl dost rozumu, aby v tuto chvíli řekl: „Já vím.“

Trace se předklonil a podal Elimu klobouk. „Něco jsi ztratil.“

„Díky, tati.“ Eli si narazil klobouk přes uši, jelikož ho začaly studit, ale neodvažoval se stěžovat si. Koneckonců netoužil po ničem jiném než stát se součástí chodu farmy. Když mu ale za límec vklouzlo pár sněhových vloček a do těla se mu opřel ledový vítr, začal o svém přání pochybovat. „Pořád to chceš udělat?“ zeptal se ho otec.

Ačkoliv Eliho opustila většina nadšení, nechtěl si to připustit. Přikývl a otřel si rukou v rukavici nudli pod nosem.

Táta pozdvihl obočí, pak krátce přikývl. „Dobře. Ty pojedeš jako první a já za tebou. Uvidíme, jestli najdeme ještě nějaké díry.“

Eli udělal, co mu táta řekl. Jel kolem plotu a bojoval s rostoucím mrazem, Trace jel pomalu za ním a zamyšleně zkoumal vázací drát.

Být kovbojem je občas opravdu náročné, uvědomil si Eli, aniž by spustil pohled z drátu, který se táhl lesíkem jedlovců, jedlí a javorů. Potůček byl skoro celý zamrzlý a jen uprostřed tiše zurčela voda.

Při dalším poryvu větru větve zarachotily a Eli se otrásl. Dobrodružství už ho nebavilo. Chtěl se vrátit domů, a tak popohnal Jetfirea, aby šel rychleji. Čím dříve práci udělá, tím dříve se bude moct vrátit.

LISA JACKSON

I když ještě ráno prosil tátu, aby ho vzal s sebou, nyní litoval, že mu něco říkal. Mohl zůstat v pyžamu a hrát si s iPadem až do snídaně. Mohl se vyhřívat v teple krbu a popíjet horké kakao, které by mu nachystala Kacey, jeho budoucí nevlastní máma, než by se odebrala na kliniku, kde pracovala. Ale on místo sezení v teplíčku u stolu, popíjení kakaa, pochutnávání si na toustu s burákovým máslem a sledování televize tvrdnul v takovém mraze.

Jetfire se rychle prodíral zasněženým terénem a Eli se opět ohlédl, aby se ujistil, že otec jede na dlouhonohém koni za ním. Zahlédl Trace nějakých dvacet metrů za sebou ve skupince borovic. Oba psi ho sledovali. Bonzi měl zvednutý čenich, jako by věřil, Sarge byl jen kousek za ním a zkoumal břeh potoka.

Eli si přál, aby si táta pospíšil.

V husté chumelenici viděl jen obrysy muže na koni. Mizel mu a vypadal skoro jako duch. I psi jako by se mu ztráceli v krajině.

Eli na tátu zamával, Trace si ho ale nevšiml. Jak se vynořoval z oblak vloček a zase se v nich ztrácel, Eli poznal, že veškerou pozornost věnuje plotu. Trochu mu dělalo starosti, že se od táty tak vzdálil, ale připomněl si, že je kovbojem. Měl před sebou práci. Trace i s koněm opět na chvilku zmizeli v chumelenici a Eli si říkal, co by dělal, kdyby se táta už neobjevil, kdyby prostě zmizel.

To ale byla hloupost.

Věděl naprosto přesně, kde je, a věděl také, že je táta hned za ním. Otočil se a začal pohledem prohledávat borovicový háj. Neviděl však ani tátu, ani psy.

Už se chystal, že na tátu zavolá, ale pak uviděl obrys

koně, jak se pohybuje mezi stromy. Vypadal jako přízrak, který vystoupil z kreslených pohádek, na které se díval.

Hned se cítil lépe. Opřel se o hrušku sedla a znovu popohnal Jetfirea dopředu. Byla mu taková zima. Strašná zima. Čím dříve najde díru v tom zatraceném plotě, tím dříve se bude moci vrátit hezky do teplíčka. Jetfire se dal opět do pohybu a vydal se skrz houštinu náletových dřevin, Eli musel před sněhem padajícím z větví přimhouřit oči. Plot opět překračoval potok a pokračoval na západ mezi stromy až k řece, která tekla několik mil odsud.

Plot v těchto místech vypadal jinak. Na drátech nebylo tolik ledu a na sloupcích se drželo mnohem méně sněhu. Možná se o něj oťřelo nějaké tele, když se snažilo projít na druhou stranu. Koneckonců se nacházel u nejhlubší části potoka. Nějaký mimořádně zatvrzelý, hloupý a hlavně zvědavý kus dobytka mohl zkusit podlézt plot přímo potokem. Nebylo tam žádné opatření, které by takovému průniku zabránilo. Eli se zadíval skrz hustě padající vločky a popohnal koně blíž k potoku. Jetfire si ale odfrkl a zdráhal se jít dál.

„No tak,“ zkoušel to znovu Eli a dloubal Jetfirea koleny, aby se přesunul blíž k potoku.

Jetfire ale začal pomalu ustupovat.

„Hej!“ napomenul ho Eli. „Jdeme!“

Ale hřebec ho ignoroval. Pohazoval hlavou, hlasitě odfrkával a pomalu se vzdaloval od javorového mlází.

Eli pevněji sevřel otěže. „Co to do tebe vjelo?“

Odkudsi zblízka se ozvalo hluboké výhruzné zavrčení psa a při tom zvuku Elimu naskočila husí kůže. Jetfire opět začal couvat.

Eli lomcoval otěžemi. „Hej! Stůj!“

V tu chvíli se objevil Bonzi. Jeho karamelový kožíšek pokrývaly sněhové vločky, cenil tesáky a oči nespouštěl z potoka hned za javorovým mlázím. Zatímco Jetfire vyděšeně couval, psovi se ježila kůže v zátylku. Se vztyčeným ocasem čenichal a štěkal, oči nespouštěl z potoka.

Co tam bylo? Divoká kočka? Puma? Nebo vlk?

Eli se proti své vůli zachvěl a zadíval se do míst, kam hleděl pes.

„Děje se něco?“ zavolal kousek za ním tátův hlas.

Nechtěl, aby si táta myslel, že nedokáže zvládnout koně. Znovu se zadíval na zamrzlý břeh potoka a zkoumal pohledem odhalené kameny a spletené zasněžené kořeny. „Ne,“ zavolal a zakroutil hlavou. „To jenom...“

Hlas se mu zadrhl v hrdle.

Žaludek se mu stáhl.

Když uviděl, co pes ucítil, zaplavila jeho tělo vlna mrazivé hrůzy. Necelé tři metry od něj se z tůňky zvedala ženská ruka se široce roztaženými prsty, jako by se vzpínala k nebesům.

Eli zprudka zatáhl za otěže a nevěřícně zíral na vztyčenou ruku, která vypadala, jako by se natahovala pro pomoc.

„Proboha...“ vydechl vyděšeně. Kůň vycítil jeho strach a začal nervózně podupávat, až mu od nohou odlétal sních.

Eli přimhouřil oči, aby lépe viděl. Pod tenkou vrstvou ledu ležela žena. Dívala se přímo nahoru, proud vody jí unášel dlouhé hnědé vlasy, nafukoval jí blůzu a stahoval ji z těla. Její šedavá tvář byla stažená jako posmrtná maska a pod ledovou krustou uviděl i široce rozevřené oči, které jako by se mu dívaly přímo do duše.

„Eli?“

Otcův hlas sotva vnímal. Zatočila se mu hlava. „Ne... to ne...“ Žaludek se mu stáhl hrůzou. „Tati!“

Eli začal ječet dřív, než se mohl ovládnout. Málem dokonce spadl, když se Jetfire se široce rozevřeným chřípím otočil a vyrazil tryskem mezi stromky přes pastvinu, až mu od kopyt odletoval sníh. Skrz hučení větru k němu doléhal tátův hlas a štěkání psů, Eli ale v tu chvíli nedokázal nic jiného, než křečovitě svírat otěže a hrušku sedla a pádit zpátky k domovu. Svět se mu zatáhl nezřetelným bílým závojem a Eli viděl jen zmrzlou ruku, která se natahovala k nebesům. Ruku, kterou si v paměti ponese navždy.

Kapitola 4

Jsi srab.

Ten znepokojivý hlas v hlavě Pescoliovou neopouštěl, i když se snažila ponořit do zprávy z pitevny, kterou ráno našla na stole.

Měla perfektní příležitost, aby Santanu informovala o svém těhotenství, když vystoupala po schodech jejich budoucího domu a pak ho začala líbat tak vášnivě, až se málem udusila. Dokonce se poprvé v novém domě milovali, a to na tvrdé podlaze budoucí hlavní ložnice. Dobře, měli spacák, ale stejně... Sex to byl velmi intenzivní, možná dokonce trochu drsný, ale jí připadal hlavně plný vášně a vzrušení. Když se pak k Santanovi tulila a jejich nahá těla se leskla potem, mohla v sobě najít dost kuráže, aby mu řekla, že se letos stane otcem. Ona to však nedokázala. Byla spokojená, že ho mohla tisknout k sobě, cítit jeho sílu, poslouchat tlukot jeho srdce a pozorovat soumrak skrz otevřené francouzské okno.

Kdykoliv se nyní pohnula na kancelářské židli, bolest ve spodních partiích jí připomněla, jak vášnivě a intenzivní

jejich poslední milování bylo. Při sexu u nich vždy hrála hlavní roli hravost a živočišnost. Přesto nebyla schopná mu před aktem, během něj ani po něm nic říct.

Přinutila se soustředit na zprávu z pitvy čtyřicátníka, který se mohl, ale také nemusel, stát obětí vraždy. Derek „Deeter“ Clemson zemřel na následky zranění, která utrpěl při pádu do propasti. Otázkou však bylo, zda udělal chybu a jeho smrt byla tragickou nehodou, zda do strže hluboké přes třicet metrů skočil sám, nebo zda mu nepomohla manželka, kterou si bral teprve před půl rokem. Zpráva z pitvy jim nenabízela žádné jasné odpovědi a trochu ji rušil hluk, který k ní doléhal skrz otevřené dveře. Byl to zvuk Blackwaterova telefonu na stole v Graysonově kanceláři.

Než stačila dveře zavřít, zaslechla i samotného Blackwatera. Určitě seděl u svého nového stolu na konci chodby a vedl pro ni jednostranný rozhovor. Znělo to, jako by na člověka na druhé straně chtěl zapůsobit. Buď šlo o nadřízeného v rámci okresu, nebo o reportéra. Třeba je to ten slizák Manny Douglas z *Horského reportéra*, nebo ještě hůř Nia del Rayová ze stanice KMJC, která sídlila v Missoule.

Podle tónu hlasu usoudila, že se Blackwater chystá hovor ukončit, a tak se na židli otočila, aby zavřela dveře. Nijak netoužila po jeho hlavě ve svých dveřích a dalším supermotivačním proslouvu.

Už se natahovala po klice, když se dveře rozletěly a dovnitř vběhla Selena Alvarezová s ponurým výrazem v obličejí. „Jdeme,“ řekla bez okolků. „Vypadá to, že máme mrtvolu na O'Halleranově ranči.“

„Mrtvolu?“ Pescoliová se přisunula zpátky ke stolu, postavila se a natáhla se pro bundu a služební zbraň. „Kdo je to?“

„Nevíme.“

„A co se stalo?“ To už ale strkala dlaně do rukávů a spěchala po boku Alvarezové chodbou k východu na parkoviště. Blackwater se na ně podíval skrz dokořán otevřené dveře své kanceláře, ale to už do telefonu vytukával další číslo.

„Nikdo neví. Trace O'Halleran se svým klukem kontrolovali plot a našli mrtvou ženu v hlubším místě potoka, který protéká jejich pozemkem.“

„Co se to tam děje, proboha?“ zeptala se Pescoliová, když v kapse bundy lovila klíčky od auta. „To nikdy nebudou mít klid?“ Narážela na poslední přestřelku, která se na ranči odehrála. Tehdy se O'Halleran spolu s místním lékařem Kaceyem Lambertem stali terčem jednoho z mnoha šilenců, kteří objevovali krásy této části Montany. Medvědí Brod, který kdysi býval ospalým městečkem v pohoří Bitterroots, přitahoval psychopaty jako magnet.

„A prý že blesk nikdy neuhodí dvakrát do stejného místa,“ poznamenala Alvarezová, když procházely zadními dveřmi.

Pescoliovou do tváře udeřil poryv větru. Schovala bradu za límeček bundy, aby se ochránila před zimou, a zmáčkla tlačítko na dálkovém odemykání dveří. Zapípání jejího jeepu se ozvalo ze stejného místa, kde ho ani ne před hodinou zaparkovala. Než se Pescoliová stačila posadit za volant, Alvarezová už byla uvnitř a volala policistovi, který přijal oznámení a byl na místě jako první. Pescoliová nastartovala, zapnula topení a za skřípání policejní vysílačky vycouvala z parkoviště. Zapnula stěrače a světla, pak se zapojila do dopravního ruchu, která špatné počasí prakticky ochromilo.

Se zapnutými světly projela kolem pomalejších aut, pak

na to dupla a překročila povolenou rychlost. Byla zvyklá jezdit ve sněhových bouřích a za ztížených podmínek v zimě a měla jen malou trpělivost s lidmi, kteří to neuměli.

Jakmile dodávka z místního kostela zajela ke krajnici, aby ji mohla Pescoliová předjet, šlápla na plyn a vyrazila k hranicím městečka. Její jeep se řítíl silnicí lemující Srnčí horu, z níž se nabízel nádherný pohled na Medvědí řeku i vodopády, které daly městu jméno.

Koutkem oka si povšimla, jak Alvarezová zaklapla telefon a opřela si jeho hranu o bradu, jako by se ztratila v myšlenkách. „Tak co?“

„Ohledávači jsou na cestě a možná tam budou ještě dřív než my. Jak už jsem říkala: O'Halleranovic kluk Eli jel se svým tátou na koni podél plotu. Byli kousek od sebe, když oběť objevil. Prý ji ucítil jeho kůň a začal se chovat divně. O'Halleran starší k němu přijel, vytáhl ženu z potoka a pokusil se ji oživit, ale byla mrtvá. Tělo prý měla skoro zmrzlé.“

„Nějaké doklady?“

„Ne. Je ale oblečená. A chybí jí prý prsteníček na levé ruce.“

„Cože? Chybějící prsteníček? Jako od narození...?“

„Násilná amputace. Čerstvá.“

„Proboha.“

„Jo, to nevypadá, že by si vyrazila na procházku, uklouzla, praštila se do hlavy a utopila v potoce.“

Pescoliová se zadívala skrz přední sklo, na němž stěrače neúnavně sváděly bitvu se sněhem, který se z nebe sypal už několik hodin v kuse. „Co proboha dělal O'Halleran se svým klukem venku v takovém nečase?“

„To víš, farmáři. Jsou stejně šílení jako policajti.“

Pescoliová si odkašlala. „Jo, ani oni se nemůžou nechat zastrašit počasím.“ Vjela na okresku, která vedla mezi zasněžená pole, u jejichž plotů se tvořily vysoké návěje a kde visely masivní kusy ledu z občasných poštovních schránek, které stály jako strážci dlouhých příjezdových cest k farmám obklopeným několika hospodářskými budovami.

Podobně vypadal i O'Halleranův ranč. Velká čtvercová dvoupatrová budova se tyčila na malé vyvýšenině a ze silnice byla kvůli vánici sotva vidět. Nedaleko garáže stál policejní jeep se zapnutými majáky.

Jak Pescoliová na konci příjezdové cesty zpomalovala, vyšel jí naproti policista. Pete Watershed byl vysoký a pohledný, což dával celkem často najevo. Pescoliová ho neměla dvakrát v oblibě. Vadil jí jeho přístup lamače dámských srdcí i nevkusné vtípky, z nichž tu a tam prosakovaly náznaky pohrdání ženami nebo bigotnost. Nebyla žádný suchar, ale bez sexistických narážek by se klidně obešla. Watershed ne. Kdyby nebyl skvělým policistou, který se ve službě stoprocentně věnuje své práci, určitě by mu pořádně zavařila.

Stáhla okénko a dovnitř se vehnal ledový víchr. „Tak co tu máme?“ zeptala se.

„Mrtvolu. Ležela v potoce kousek odsud,“ řekl a ukázal kamsi za dům. „Můžete dojet až tam, stačí, když budete sledovat stopy.“ Nechal partáka v policejním voze a sedl si na zadní sedadlo jeepu, aby Pescoliové ukázal polní cestu. „Tudy O'Halleran jezdí traktorem a kombajnem,“ vysvětloval Watershed.

Pescoliová projela několika ohradami pro koně, kde nechali otevřená vrata. Snažila se sledovat stopy, které je dovedly k rozlehlé bělostné pláni s vyjetými kolejiemi podél plotu.

„Tenhle pozemek sousedí s vládními pozemky,“ vysvětloval Watershed. „O’Halleran se svým klukem zrovna kontrolovali plot, jestli v něm nejsou díry.“ Jak se jeep prodíral více než půlmetrovou vrstvou sněhu, pověděl jim Watershed to samé, co už říkala Alvarezová. Nakonec dodal: „Takže když se kluk otočil a pádil k domu, O’Halleran se jel na to místo podívat a našel ženskou, která byla podle všeho po smrti. On ji ale vytáhl z vody, zkusil nahmatat puls a poslouchal, jestli dýchá. Ona tam ale už chvíli ležela. Je skoro zmrzlá. To uvidíte samy.“

„A co ten chybějící prst?“ zeptala se Alvarezová.

„Jo, prsteníček na levé ruce. Zatím jsme ho nenašli. Byl celkem hladce uříznutý hned za prvním článkem. Nevím, jestli se to stalo před smrtí, nebo až po ní.“

„Paráda,“ poznamenala Alvarezová. „Nějaký prstový fetišista?“

„Jenom další magor,“ řekla Pescoliová, když dorazili ke kroutícímu se potoku lemovanému skupinkami stromů. Policisté už na místě dělali svou práci a přes zpola oblečenou mrtvolu ženy částečně přehodili plachtu. Měla namodralou kůži, mokré vlasy a chyběl jí prst. Pescoliová si ale povšimla, že náušnice jí zůstaly. „Jinak si O’Halleran ničeho zvláštního nevšiml?“

Watershed zakroutil hlavou. „Ne. Ani se tam nenašly žádné cizí stopy. Nevíme, jestli zemřela tady, nebo jestli se sem dostala až po smrti. Mohl ji sem dotáhnout i z federálního pozemku. Zhruba jeden a půl kilometru odsud vede příjezdová cesta.“

„Co sousedé?“ zeptala se Pescoliová.

„Ještě jsme s nimi nemluvili.“

„Tak to uděláme,“ řekla a rozhlédla se po okolí. „Nějak se sem dostat musela.“ Zadívala se skrz padající sníh a dodala: „V tomhle žádné stopy asi nenajdeme.“ Počasí jim práci neulehčovalo... jako vždycky.

„To nemůžeš vědět.“ Alvarezová byla o něco optimističtější než Pescoliová. Patřila mezi lidi, kteří věří, že moderní technologie dokážou zázraky.

U stromů stála nesourodá skupina aut. Byl tam záchranářský vůz hasičů, další policejní jeep, dodávka ohledávající místa činu a otlučený pick-up, kde v boxu čekali dva zamčení psi, kteří tiskli čumáky k zadnímu sklu. Policisté v tlustých bundách už prohledávali potok i přilehlé okolí. Žlutá policejní páska se táhla mezi stromy a označovala oblast, kterou budou muset prohledat.

Pescoliová zaparkovala jeep vedle záchranářského vozu. „Je tu někde O'Halleran?“

„Jo. Mluví zrovna s Cabralovou,“ řekl Watershed, když Pescoliová vypnula motor.

Vzápětí už i ona uviděla farmáře, jak stojí vedle nové, čtyřicetileté posily policejního sboru a cosi říká. Podle názoru Pescoliové byla Cabralová ještě holka, i když stačila vystudovat školu, rozvést se a starat se o dvouleté dítě. Měla podobně superpozitivní přístup jako Blackwater a momentálně se snažila vytáhnout nějaké informace z Trace O'Hallerana.

„A co ten kluk?“ zeptala se Pescoliová.

„Je v jepeu s Beaumontovou.“ Watershed kývl hlavou k dalšímu vozu se znakem okresu Pinewood. „Vrátil se sem s matkou po tom, co utekl na ranč. Ona pracuje v nemocnici. Rozjela se sem okamžitě támhle v tom autě,“ vysvětlil

a pokynul bradou k oprýskanému chevroletu. „Vzala kluka s sebou, protože prý pořádně nevěděla, co se stalo. Myslela si, že by naši neznámou mohla ještě oživit, ale chyba lávky... Moc pozdě.“

Vystoupili a protáhli se mezi vozy k plachtě, která částečně zakrývala ženu ležící na další plachtě. Oběti mohlo být kolem pětatřiceti let a plachty ji zahalovaly tak, aby ji chlapec, který se schovával ve vyhřátém chevroletu, nemohl vidět.

„Máme už výpovědi všech přítomných?“ zeptala se Pescoliová a Watershed přikývl.

U plachty klečel forenzní expert Mikhail Slatkin a prohlížel si tělo, zatímco ostatní čekali, až přijede někdo z kanceláře koronera. Vysoký a kostnatý potomek ruských imigrantů patřil mezi nejlepší forenzní vědce, se kterými kdy Pescoliová pracovala.

„Co se jí stalo?“ zeptala se a zadívala se na oběť.

Byla malá, sotva metr šedesát, hádala Pescoliová, a měla dlouhé, kudrnaté, hnědé vlasy, které pokrývaly drobné kousky ledu. V hezké tváři měla drobný rovný nos a modré oči, které nyní slepě zíraly vzhůru. Pak Pescoliová přejela pohledem po jejím pečlivě udržovaném obočí, pohublých tvářích a chladných promodralých rtech. Na sobě měla šedé a na míru šité šaty, náušnice, které vypadaly jako diamantové pecky, na rukou i nohou měla lak v odstínu brusinky. Neporušené a pečlivě upravené nehty svědčily o tom, že nedošlo k zápasu. Chyběl jí ovšem prsteníček na levé ruce... tedy jeho větší část.

Co to znamená? Odnesl si vrah trofej? Nebo je to celé nějaká nehoda? Pescoliová se zadívala po okolních kopcích, které

pokrýval sněh, z jehož bělostné pokrývky vystupovaly balvany a pahýly stromů. Téměř zamrzlý potok tiše ševalil a připomínal tenkou tmavou linku mezi stromy.

Slatkin zvedl hlavu a našel modrýma očima její pohled. „To ještě nevím. Možná se utopila. Nebo si poranila hlavu. Všiml jsem si několika oděrek.“ Zamyšleně se zamračil a zadíval se na štíhlý krk oběti. „Nemůžu vyloučit ani škrcení.“ Srazil husté obočí na své zimou zrudlé tváři. „To zjistíme až při pitvě.“

Pescoliová přikývla a zadívala se na mrtvou ženu. Přemýšlela, co se jí tak mohlo stát. Jak proboha mohla skončit v korytě potoka? Dostala se sem z vlastní vůle, nebo jí někdo pomohl? A proč zrovna tady? Rozhlédla se po linii, kde pole a pastviny přecházely v les. Proč zrovna na tomhle místě někdo vraždil nebo mrtvolu odložil? Pak se znovu zadívala na potok. Byl dost hluboký, aby se v něm tělo potopilo celé, i když jeho šířku značně zužovala ledová krusta. A kde měla ta žena kabát nebo bundu? Boty? Kabelku...? A hlavně prsteníček?

Jaký magor má potřebu uříznout ženě prst?

Pořád ale nemůžeme s jistotou říct, že byla zavražděna, připomněla si Pescoliová.

Chybějící prst jasně naznačoval, že se stala obětí násilí, mohlo ale jít i o nehodu. Za ty roky ve službě se naučila, že by neměla dělat ukvapené závěry, i když se často její instinkty ukazovaly jako správné. Dokud ale nebudou mít všechna fakta, nebude dělat ani žádná rozhodnutí.

Znovu se zadívala na ruku s chybějícím prstem, kde bylo jasně vidět kost a maso. Zvedl se jí trochu žaludek a udělalo se jí nevolno, a tak raději odvrátila na chvíli zrak.

Pohled na oběť vraždy jí nikdy nedělal problémy. Jenom před několika lety... proboha. Znovu se jí zvedl žaludek, tentokrát silněji. V ústech se jí začaly tvořit sliny. *To snad ne...*

V tu chvíli už věděla, že jí bude špatně. Otočila se a pooděšla pár kroků, aby se schovala za vzrostlou borovici. Pak se vyzvracela do sněhu. Na místě činu nezvracela od doby... no ano, od doby, kdy čekala Bianku. *Paráda!* Ranní nevolnost!

„Hej!“ zavolala na ni Alvarezová. „Všechno OK?“

Pescoliová si ještě jednou ulevila, pak se narovnal. V ústech cítila nepříjemnou hořkou pachut. „Jo,“ zalhala a přejela si jazykem po zubech.

„Proboha, Pescoliová! Podívej, co děláš na místě činu!“ vyčínil jí Watershed. „Mrtvolu už jsi přece párkrát viděla.“

Pescoliová jeho poznámku ignorovala. Alvarezové pak řekla: „Promluví si s O'Halleranem. Ty si vezmi toho kluka, třeba z něj něco vytáhneš. Možná viděl něco, co by nám mohlo pomoci, akorát o tom neví.“

Nato Alvarezová zamířila k autu, které běželo naprázdno a v němž seděla policistka a Eli O'Halleran. Pescoliová vykročila k místu, kde byl zrovna Trace O'Halleran zabrán do rozhovoru s Cabralovou.

Sestra Amy Blanchettová byla k smrti unavená. Naštětí jí služba měla brzy skončit. Za pět minut odsud vypadne, i kdyby se mělo stát cokoliv. Severní obecná nemocnice nebyla jejím vytouženým pracovištěm, ale jelikož nemocnice Johna Hopkinse ani klinika Mayo nenabíraly, trčela tady a pobírala plat. Alespoň do doby, než se rozhodne, jestli zůstane v Montaně poblíž rodičů, kteří žili v Hamiltonu, nebo se vypraví do světa. Tolik by se jí líbilo vypadnout z těchto

LISA JACKSON

končin, kde pořád jenom sněží a mrzne, a vyzkoušet si život někde, kde je větší teplo, víc exotiky nebo alespoň podmanivější atmosféra. Třeba za oceánem...

Nevadilo by jí ani Los Angeles. Nebo San Antonio, či nějaké jiné místo na Floridě. Chtěla zkrátka zkusit život někde, kde by se neprobouzela do půlmetrových závějí a třesutého mrazu. Nebo kde by nemusela dělat ve stejném špitále jako její bývalý snoubenec, který vzal do zaječích půl roku po zásnubách. Naštěstí to odskákalo jen její srdce, a ne úspory na svatbu. I když se snažila brát si opačné směny, na doktora Dylana Stonea (ano, jeho jméno skutečně připomínalo jména falešných doktorů ze zamilovaných seriálů) narážela až nepříjemně často. A fakt, že spal s dobrou polovinou spolupracovnic, jejímu pracovišti na přitažlivosti také nepřidával. Tak či tak si slíbila, že do léta si najde zaměstnání jinde.

Teď jí chybělo jen několik minutek do konce desetihodinové směny. Pár sester a nemocničních zřízenců z její služby se už chystalo k odchodu, jiný personál zase přicházel do práce. Během střídání směn bylo v nemocnici dost rušno. Odcházející sestry předávaly informace o pacientech, prohodily pár vtipů a podělily se i o nejnovější drby s těmi, které přicházely. Teď se tu navíc objevila chřipka, která se přenášela mezi pacienty i zaměstnanci a několik týmů zcela vyřadila z provozu. I personálu na jejím patře bylo zoufale málo, takže se museli spoléhat na nováčky z jiných oddělení, i když s nimi někteří ještě nikdy nepracovali. Zrovna dnes Amy pracovala se dvěma zřízenci, dvěma doktory a jednou sestrou, které nikdy předtím neviděla.

Ale tenhle stav měl snad brzy skončit.

„Poslední pacient,“ připomněla si, když zpozorovala světlý signál z pokoje 212. Reina Gehrigová jí pila krev, a proto Amy necítila ani náznak výčitek, že starou ženu za chvíli pověsí na krk sestře Moně Vickersové, která měla péči o Amyiny pacienty převzít. Paní Gehrigová si nejspíš myslila, že je jediným pacientem v celé nemocnici.

A byla nesmírně otravná.

Amy se přinutila k úsměvu a vklouzla do pokoje, kde Reina Gehrigová ležela natažená na lůžku a dívala se na jakousi show. Když se dveře otevřely, nedočkavě otočila hlavu.

„Jak se vám daří?“ zeptala se Amy a vypnula signalizační světlo.

„Bojím se, že moc dobře ne,“ řekla malá žena. Křehká bytost s vrásčivým čelem, štíhlým obličejem a aureolou řídkých bílých vlasů, skrz které prosvítala růžová kůže na její hlavě.

Je osamělá, pomyslela si Amy a cítila se trochu provinile, že o ní smýšlela tak ošklivě.

Reina, která vážila sotva padesát kilo, po ní jako vždy střelila oříškovými očima zpoza tlustých brýlí a ponuře řekla: „Myslím, že se se mnou něco děje.“

„Takhle to nefunguje, paní Gehrigová.“ Amy se na ni usmála. „Povězte mi, jak se cítíte. Jak byste svoji bolest ohodnotila?“ Ukázala na tabulku na stěně, která ukazovala karikatury tváří s různými intenzitami bolesti.

„Tak osm, možná devět, řekla bych,“ pronesla pacientka. „A nebolí mě jen noha, ale celé tělo.“ Zamračila se a dodala: „Nevím, jestli jsem něco nedostala. Prý letos řadí chřipka. Moje sousedka Elsa ji chytila také. Moc ošklivá nemoc.“

„Hm, snad to nebude tak vážné,“ řekla Amy. „Ukažte, podívám se na vás.“

Pacientka rázem vytrčila vzdorovitě bradu. „Chtěla bych doktorku Lambertovou.“

„Ta dnes neordinuje.“ Amy změřila paní Gehrigové teplotu, tlak a puls, ale všechny hodnoty byly v normě. „Doktor Bellingham říká, že zítra můžete jít domů.“

„Ach, to si nemyslím. Cítila bych se mnohem lépe, kdyby se na mě mohla podívat doktorka Lambertová.“ Paní Gehrigová pokyvovala hlavou, jako by sama sobě dávala za pravdu. Tenkýma rukama s vystouplými cévami zatahala za okraj příkrývky.

„Dám jí to vědět,“ slíbila Amy. „A poznamenám to i do vaší kar...“

„Pokoje dvě stě šest. Hned!“ Polly, další sestra, která sloužila na patře, strčila hlavu do otevřených dveří zrovna ve chvíli, kdy Amy zaslechla poplach z reproduktorů na chodbě.

„Co?“ ptala se zmatená paní Gehrigová.

To už ale Amy mířila ke dveřím. „Vrátím se.“

„Ne, prosím...!“ Paní Gehrigová stáhla zklamaně tvář. „Počkejte! Kam to jdete? Potřebuju...“ Větu ale nedokončila, protože Amy už spěchala chodbou k pokoji o několik dveří dál.

„To je pan Donnerly!“ zavolala na ni ještě Polly, když vstupovaly do pokoje 206.

Tam už se to jen hemžilo členy personálu. Pacient nedávno prodělal operaci srdce a jeho stav se zlepšil natolik, aby ho mohli z JIPky přesunout na normální pokoj. Nyní mu jedna sestra rytmicky stlačovala hrudník, zatímco jiná mu chystala dýchací masku na nos a ústa. Doktor uděloval rozkazy, a jeden ze zřízenců dovnitř rychle přivezl vozík s defibrilátorem. Za ním následoval další s jinými lékařskými nástroji a léky.

Amy stála nehnutě a byla připravena podat epinefrin nebo jakýkoliv jiný lék, který lékař naordinuje.

„Jak je to dlouho?“ zeptal se doktor.

„Poplach se spustil před dvěma minutami,“ oznámila sestra, která o Bensona Donnerlyho pečovala, zatímco zbytek týmu pokračoval v práci.

„Puls?“ chtěl vědět doktor a další sestra přiložila prsty ke krku pacienta, aby si ověřila jeho puls.

„Žádný puls.“

„Pohotovost!“ ozvalo se znovu z reproduktorů na chodbě, což ještě umocnilo napětí.

Jo, už jsme všichni tady, pomyslela si Amy, která nenáviděla, když ji něco v těchto případech rušilo.

„Pohotovost! Pokoj dvě stě dvacet!“

„Cože?“ Doktor prudce otočil hlavu.

„To musí být nějaká chyba,“ řekla Polly překvapeně.

„Radši to ověřte,“ přikázal Amy a ta bleskově vyklouzla z pokoje a zahlédla dvě sestry, jak spěchají chodbou.

„Jdeme,“ řekla Amy registrovaná sestra s vlasy spletenými do tlustého copu, který jí spadl na záda. Skoro běžela, cop se jí kýval ze strany na stranu, jen aby udržela krok se zdravotním bratrem Bradem Kingem, který se vyznačoval pečlivě zaštríženým vousem a rychlou atletickou chůzí.

Amy se vyhnula zřízenci, který šel opačným směrem, a popoběhla, aby dohonila Rebu. „Počkej,“ řekla a znovu musela zrychlit, protože jí nestačila. „Ten pacient s pohotovostí leží na pokoji dvě stě šest.“ Ukázala palcem dozadu, kde se nacházel pokoj pana Donnerlyho.

„To sedí,“ řekl Brad přes rameno a plynule přešel do poklu. Reba také. „Tohle je další pacient s pohotovostí.“

Dvě zástavy srdce na jednom patře zároveň? Ano, stávalo se to, ale velmi zřídka. „Jenže... počkat.“ Amy pomalu docházelo, co jí starší sestra řekla. „Dvě stě dvacet?“ zopakovala a jen doufala, že se přeslechla. „Není to šerifův pokoj?“

„Přesně tak,“ potvrdil její obavy Brad a otevřel zprudka dveře do místnosti, kde nehybně ležel pacient, jehož hrud' se již rytmicky nezvedala a neklesala, jehož tvář byla popelavě šedá a víčka se ani nepohnula.

To ne.

Monitor zobrazující aktivitu srdce viděla už ode dveří. Zelená linka si držela stejnou výšku a jen nepatrně se chvěla, vysoký pronikavý a neměnný zvuk zněl jako děsivá výstraha.

Brad pohotově přikročil k pacientovi a začal mu stlačovat hrudník. Reba rychle chystala masku, která by mu do plic vehnala kyslík.

„Řekni doktorům, že tu máme druhou zástavu srdce. A akutně potřebujeme defibrilátor!“ zavolal Brad na Amy, aniž by přestal masírovat pacientův hrudník.

„Ale vozík s defibrilátorem je u pana Donnerlyho...“

„Tak sežeň jiný.“

„Na patře je jenom jeden.“

„Zkus to na jiném patře. Ale dělej!“ přikázal a dál se věnoval pacientovi, který však nereagoval. Na monitoru se nadále táhla jen zelená linka, místnost vyplňovalo monotónní pískání. „Proboha... hni se!“

Amy se otočila do chodby, aby doběhla pro další pomoc, ale srdce jí divoce bušilo při pomyslení, že ztratí právě tohoto pacienta. Pacienta, který byl šerifem okresu Pinewood.